

Krištof je imel Ljubljano rad

Pred 41. obletnico ustanovitve Osvobodilne fronte slovenskega naroda so 26. aprila v KS Gradišče, na hiši v Veselovi 13, kjer se je 27. januarja 1910 začela življenjska pot revolucionarja, misleca in državnika Edvarda Kardelja, odkrili spominsko ploščo. Ob prisotnosti najvidnejših družbenopolitičnih delavcev naše republike, Ljubljane in občine Center, pionirjev in mnogih občanov je spominsko obeležje, delo akademskega kiparja Marjana Keršiča-Belača, odkril član predsedstva SRS dr. Marijan Breclj.

V nagovoru je Marijan Breclj še posebej poudaril iskreno ljubezen in povezanost Edvarda Kardelja z njegovim rodnim mestom. »Krištof se je za Ljubljano ves čas živo zanimal, večkrat je bil tudi strog, a pravičen sodnik,« je dejal Breclj. Ko se je spopadalo z majhnostjo provincialnega mesta in svojo zaprtostjo, je mestu vlival poguma ter mu pomagal najti prave poti razvoja.

Kardeljevo zanimanje za Ljubljano ni bilo le posledica njegovega snovanja in praktičnega dela na področju izgrajevanja komunalnega sistema; življenje in razvoj rodnega mesta je doživljal tudi kot občan, ki v njem stalno prebiva. Tovariš Kardelj je ves čas opravil najpomembnejše državniške in politične dolžnosti v SFRJ, vendar je ob tem izredno zahtevnem delu čutil, da je dolžan tudi rodnemu mestu posvečati potrebno skrb in mu nuditi pomoč pri njegovem razvoju.

Ljubljana ve, da je to dolžnost vztrajno in z veliko prizadevnostjo tudi izpolnjeval: pogovori in posvetovanja s kolektivni delovnih organizacij z vseh gospodarskih področij, s kulturnimi, znanstvenimi, socialnimi, šolskimi in drugimi ustanovami, s političnimi aktivi in tudi z vodilnimi delavci v skupščini mesta in skupščinah občin, vse to je predstavljalo dragoceno pomoč tako pri načrtovanju gospodarskega in kulturnega razvoja kot tudi pomoč, ki jo je s svojo kritično besedo dajal pri reševanju številnih vprašanj komunalne politike.

Rast Ljubljane je primerjal z napredkom drugih republik središč. Ničkolikokrat je poudarjal potrebo po hitrejšem razvoju in vzpodbujal k sprejemanju pogumnejših načrtov za njeno prihodnost. Odločno se je zoperstavljal stihiskemu razvoju. Stanovanjski graditvi je dajal velik pomen. Izhajajoč iz trdnih načelnih stališč, da je treba ra-

zvijati humane odnose med ljudmi, je prav glede stanovanjske graditve povzdignil svoj glas in se upr gradnji spalnih naselij, ker je vedel, da se v takih okoljih ne morejo razviti človeški odnosi, kar pomeni, da je okrnjena tudi človekova pravica, da predvsem sam ureja svoje probleme.

Življenja ni videl takega, kot bi moralo biti, pač pa takšnega, kot je. Opozarjal je tudi na to, da je zgrešeno, če se pri urejanju življenjskih ra-

zmer v komuni opušta skrb za tako imenovane majhne, drobne stvari. Prav reševanje teh pogosto pomeni za življenje občana in za sožitje v mestni skupnosti zelo veliko.

Kadarkoli so prihajali ljudje iz našega mesta k njemu po nasvete in pomoč glede vprašanj življenja in razvoja Ljubljane, od njega niso nikoli odšli praznih rok. S skrbjo, ki jo je izkazoval Ljubljani, s pomočjo, ki jo je dajal za njen razvoj, se je tovariš Krištof lepo oddolžil svojemu rodnemu mestu.

In kako Ljubljana? Reči moramo, da se je ves čas zave-

dala, da ima v tovarišu Krištofu resničnega prijatelja, naj boljšega sodelavca in človeka, ki mu je bila njena rast resnično pri srcu. Slovo od njega je občutila z veliko bolečino in iskreno hvaležnostjo. Podoba njenega velikega rojaka in vzornika se ji je vtisnila v neizbrisen spomin.

»Ko odkrivamo ploščo, ki nas bo spominjala na njegovo rojstvo, z globokim spoštovanjem, iskrenostjo in hvaležnostjo ponovno izrekamo svoje zaupanje in zvestobo njegovi misli. Ta nam je v času, ki ga sedaj živimo, še posebej potrebna«, je končal dr. Marijan Breclj.

S SLAVNOSTNE SEJE OBČINSKEGA SVETA ZVEZE SINDIKATOV LJUBLJANA CENTER

Srebrna priznanja za požrtvovalno delo

V veliki dvorani Skupščine mesta Ljubljana je bila 29. aprila 1982 slavnostna seja občinskega sveta zveze sindikatov Ljubljana Center, na kateri je predsednik občinskega sveta Alfred Golavšek podelil zaslužnim posameznikom in osnovnim organizacijam sindikata letošnja priznanja »srebrni znak sindikatov Slovenije«.

Priznanja so prejeli: Zmago Klavžar, tovarna dvokoles ROG, DSSS; Jana Taškar, ČGP Delo, TOZD Delo; Matjaž Glavan, Cankarjeva založba; Liljana Kenda, Državna založba Slovenije; Franc Štok, Mercator, Velepiskrba TOZD TMI; Jože Domitrovič, Integral, Avtobusna postaja; Milorad Guzina, PTT Ljubljana, DSSS; Maks Gale, ŽTO Ljubljana, TOZD za tehn. voz. dejavnost, delovišče Ljubljana; Atif Purič, Slovenijaceste Tehnika, TOZD Družbeni standard; Ljubisav Lukič, Slovenijaceste Tehnika, TOZD Gradnje; Fani Grabnar, ABC Pomurka, Mavrica, DSSS; Stanko Pipa, Metalka, DSSS; Jože Erhatic, Intertrade, DS finančnih služb; Božena Brezovec, Agrotehnika, TOZD Trgovina; Irena Mihajl, Nama, DSSS; Milan Marolt, Emona hoteli, TOZD Grand hotel Union; Radana Rendič, GP Ljubljana, TOZD Stara Ljubljana; Slavko Lisjak, Tabor; Pavla Lindič, Optika; Uda Zor, FNT, TOZD Montanistika, Rudarski inštitut; Andreja Kavar Vidmar, Višja šola za socialne delavce; Anton Drglin, Kinematografi Ljubljana; Poldka Kepic, KC TOZD Gastroenterološka klinika; Marta Zupančič, Zavod SRS za transfuzijo krvi; Karlina Turk, Lekarne; Zdravko Zupan, Ljubljanska banka - Gospodarska banka; Špela Kohne, Jugobanka, Temeljna banka; Olga Gavanski, Občinski svet Zveze sindikatov Ljubljana Center; Marjanca Dobnikar, Uprava za notranje zadeve SML; Meta Kastelec, Temeljno sodišče Ljubljana in osnovne organizacije sindikata: Iskra invest servis, Kartonžna tovarna TOZD Papirna konfekcija in osnovna organizacija sindikata na Fakulteti za strojništvo.

Vsem nagrajencem iskreno čestitamo. Čeprav bi bil vsak od nagrajencev prav gotovo zanimiv sogovornik, ki bi lahko povedal marsikaj zanimivega s področja svojega dela, vseh seveda nismo mogli obiskati. Bolj naključno smo izbrali tri izmed njih in takole so nam povedali:

Atif Purič

»S srcem za gradbince«

Atif Purič ima za seboj izredno dolgo zgodovino delovanja v sindikatih, saj so ga že kot komaj petnajstletnega fantiča sprejeli v izvršilni odbor sindikata pri Slovenijaceste, kjer je zaposlen že trideset let. Nič več ne dela na gradbiščih, pač pa je vodja sektorja za počitniške domove in rekreacijo.

»Da, že tri desetletja sem vprežen v sindikalno organizacijo in če pogledam nazaj, menim, da smo ogromno naredili za delavce in da sem v to vložil tudi precej osebnih prizadevnosti,« je rekel z nemalo ponosa in našteval, kako je delal kot predsednik sindikalne organizacije, kot tajnik, kot blagajnik,

kot referent za šport, zdaj pa je član konference.

Organizacija je številna, saj združuje 23 tozdov in domala devet tisoč članov. Dela za sindikalne delavce tu ne manjka.

»Če bi šli po vrsti, kaj vse je bilo narejenega s pomočjo sindikata, kaj bi najprej navedli?

»Hudo je bilo, ko so naši delavci živeli v barakah. Uspelo nam jih je vse do zadnjega spraviti v spodobne samske domove in jim zagotoviti predpisani minimalni standard. Tudi pri prehrani smo napredovali: vsak dan skuhamo kar 3500 obrokov.«

»Ste pri tem morali podirati tudi kake ovire?

»Da, lahko bi trdil, da nam je oviro predstavljala tudi pisarniška miselnost. Mnogi se čutijo prikrajšane v primerjavi z delavci na gradbiščih, češ, imajo hrano, pa še terenske dodatke. A rečem vam, delo na gradbiščih je hudi-

čevo trdo - sam sem ga okusil. Ti ljudje so daleč od doma in če ne bodo motivirani, nam bodo ušli.«

»Se pravi, da ima sindikat vedno kak trd oreh...«

»Da, tudi priprave za integracije so trde preizkušnje. Slovensko gradbeništvo je razdrobljeno, vsak dela nekaj po svoje. To ni dobro. Zdaj pletemo

niti okrog Obnove, da bi se nam pridružila. Več nas bo skupaj, močnejši bomo, kajti gradbenikom časi niso ravno naklonjeni. Veste, delavci so danes že dokaj razgledani in tudi pošteno mislijo, le razložiti jim je treba, za kaj gre, in razumeli bodo. Če je kratek stik med vodstvom in bazo, potem gre v delovni organizaciji marsikaj narobe. Ko smo se mi pripravljali na referendum, smo se vsi, ki delamo v sindikatih in v drugih družbenopolitičnih organizacijah DO, pošteno spotili. Treba je med ljudi, jim razlagati, a hkrati tudi poslušati.«

»Ima SCT kot tako veliko gradbeno podjetje težave s pošiljanjem delavcev na zunanja gradbišča?

»Tudi tu ima sindikat svoje prste vmes. Težimo, da gre na primer v Irak čim več domačih delavcev, zlasti tistih, ki jim še ni uspelo urediti težav s stanovanjem. Ti imajo torej prednost.«

»Sicer pa,« je brž nadaljeval, »uspešno rešujemo tudi stanovanjske zagate naših delavcev.«

»Znano je, da gradbeni delavci, zlasti tisti iz drugih republik, preživljajo dopust običajno doma, kako je to pri vas?

»Sindikat spodbuja delavce, da bi hodili na dopuste. Lani je bilo med počitnikarji že 40 odstotkov delavcev iz proizvodnje, kar je uspeh. Skrbimo tudi za rekreacijo, za -razna športna tekmovanja, za zdravje pa tudi tako, da pošiljamo delavce na preventivno zdravljenje. Lani je bilo 150 naših na takem zdravljenju, večinoma v Po-reču.«

Atif Purič govori o svoji sindikalni organizaciji naravnost iz srca. Seveda, trideset let dela ji je posvetil in prav je, da je dobil srebrni znak priznanja, za katerega pravi:

»To mi veliko pomeni in mislim, da sem si ga zaslužil, če vsaj malo pogledam nazaj. Zdaj sem pri družbenopolitičnem delu nekoliko spregel in priznanje mi daje vedeti, da se nisem trudil zaman in da sem resnično deloval za dobrobit delavcev.«

Pri tem je treba povedati, da je Atif Purič izredno družbenopolitično dejaven: bil je sodnik porotnik, predsednik krajevne SZDL, večkrat tudi partijski predsednik krajevne organizacije v Preserjahu, zdaj predseduje organizaciji ZK v delovni organizaciji in še bi lahko naštevali. No, in sedanje priznanje tudi ni njegovo edino priznanje: ima red zasluge za narod s srebrno zvezdo, priznanje OF - srebrni znak, potem zlato plaketo za požrtvovalnost pri delu in najbrž še kaj. A priznanje sindikatov mu je posebej drago: kako mu tudi ne bi bilo, saj je z njim povezan že trideset let.

A. ADAMIČ

Liljana Kenda

Ljudi, ki se ne izkažejo, bi morali zamenjati

Liljana Kenda, profesorica biologije, sicer pa urednica šolske knjige pri Državni založbi, je dobila srebrni znak priznanja občinske zveze sindikatov za svoje uspešno delo v zvezi sindikatov.

»Bila sem presenečena, moram reči, da prijetno, kajti to priznanje sem prejela že drugič in sem jih povsem resno nameravala vprašati, ali se niso morda

Nobene odločitve brez občanovega soglasja

Albina Vengusta, novega predsednika skupščine naše občine, ne bomo predstavljali po dolžnostih in nalogah, ki jih je doslej opravil, čeprav se je tudi teh nabralo že zelo veliko. Raje smo ga povprašali, kako gleda na življenje središča našega mesta, z njegovimi težavami vred, in ga prosili, naj nam zaupa, kje bo veljalo zastaviti največ truda pri delu delegatske skupščine v novem mandatsnem obdobju.

»Predvsem želim poudariti, da bi v prihodnje radi resnično delali skupaj z občanom-delegatom,« je dejal Albin Vengust. »Nobenih odločitev ne želimo sprejemati brez njegovega prepričanega soglasja. Pri vseh spremembah, ki jih zahteva razvoj občine in mesta, bomo skušali zagotoviti sodelovanje občanov že ob pripravi predlogov. S tem se lahko izognemo situacijam, ko pojasnimo in utemeljimo nujnost nekega projekta s tem, koliko denarja smo vanj že vložili. Dogajalo se nam je, da smo zato v Centru doživljali že upravičene kritike. V občinski konferenci ZK, kjer sem do zdaj delal, smo take rešitve, ki niso bile pripravljene v soglasju z občani, upravičeno grajali. Zdaj, ko bom imel možnost z delegati neposredno sodelovati, si bom za to še posebej prizadeval.«

»Katerih posebnosti naše občine se moramo pri načrtovanju in uresničevanju razvo-

ja še posebej zavedati?« je bilo naše naslednje vprašanje.

Vengust: Med drugimi občinami in našo je kar precej razlik. Delovne organizacije in ustanove v drugih ljubljanskih občinah na primer lahko načrtujejo prostorsko širjenje, v Centru pa prostora zanj skorajda ni več. Zato mnoge gospodarske in trgovinske organizacije – ko razmišljajo o svojem razvoju – načrtujejo selitev v druge občine. Vendar to ni vedno edina in najbolj smotrna rešitev. Stabilizacijske usmeritve zahtevajo od nas predvsem prizadevanja za dvig kakovosti in večjo produktivnost. To pomeni, da moramo z boljšo organizacijo in istim številom zaposlenih na kvadratnem metru proizvednega prostora več ustvariti – če le znamo uporabiti več znanja.«

Dogovori: »Mnogi stanujemo v eni, delamo pa v drugi občini. Ali je interese prebivalcev Centra in delavcev v

tukajšnjih delovnih organizacijah težko usklajevati?«

Vengust: »Je, in razumljivo je, da je tako. V Centru stanuje 34.000 občanov, na delo v našo občino pa prihaja vsak dan skoraj 67.000 ljudi. V pogledih na razvoj občine je med njimi kar dosti razlik. Naši krajani so bolj kot tisti iz drugih občin zainteresirani za zdravo, snažno in manj hrupno življenjsko okolje, za zelene površine in še kaj, občana, ki prihaja sem na delo, bolj skrbi – da tako rečem – kje bo parkiral svoje vozilo. Zato se večkrat srečujemo skoraj s povsem nasprotnimi si interesi, katerih usklajevanje v skupščini ni in tudi v prihodnje ne bo lahko.«

Dogovori: »Kaj pa stanovanjske razmere v občini Center?«

Vengust: »V glavnem samo še v naši občini poznamo kletna stanovanja. Tudi polovica vseh stanovanj najslabših kategorij v našem mestu je v občini Center. Želimo jih odpraviti oziroma obnoviti, posodobiti, pri tem pa imamo opravka s kulturno pomembnimi, mnogokrat spomeniško zaščitnimi objekti. Zaradi občudovanja in zaščitniškega odnosa do stare arhitekture se seveda ne smemo in ne mislimo odpovedati izboljševanju

kritičnih življenjskih razmer mnogih prebivalcev naše občine. Pravi odnos do kulturne dediščine je le tak, ki omogoči tudi stanovalcem normalne življenjske pogoje.«

Dogovori: »Bi torej lahko rekli, da Center po življenjskem standardu ni ravno bogata občina?«

Vengust: »Statistike res prikazujejo občino Center kot najbogatejšo v naši državi, vendar je to le navidez res. Družbeni produkt navadno statistično izračunavamo in prikazujemo na posameznega prebivalca občine. Omenil sem že, da je v Centru zaposlenih skoraj dvakrat toliko občanov, kot jih tukaj stanuje. Poleg tega je med našimi občani le še 46 odstotkov aktivnega prebivalstva, to pa nas uvršča na rep med slovenskimi občinami. Vedeti je treba, da le aktivni prebivalec, delavec, prinaša v občino Center denar za družbene objekte, za družbeni in tudi osebni standard.«

To pa ustvarja vrsto težav in socialnih nasprotij. Po tej strani je postal Center že solidarnostno dopolnjevana občina, če pogledamo le področja socialnega skrbstva, telesne kulture in še nekaterih družbenih dejavnosti. O sorazmernem nizkem družbenem standardu naše občine govori tudi

Albin Vengust na slavnostni seji občinske skupščine 6. maja letos

dejstvo, da so mnoge srednje šole zastarele, brez telovadnic in športnih igrišč, da v njih skoraj ni mogoče organizirati kabinetnega pouka in primernih delovnih razmer.

Tu je še vrsta drugih težav in zadreg, ki se jim bomo moral posvetiti v delegatski skupščini. Prepričan sem, da bomo uveljavili in uresničili prepotrebne spremembe, vendar le z veliko privrženostjo delegatov.«

zmotili,« je malce šaljivo navrgla za lažji začetek pogovora in se potem tako razgovorila, da je bilo jasno slutiti njene dolgoletne izkušnje iz dela v sindikatih, njeno znanje in poznavanje problemov. Med vrsticami se je dalo razbrati njeno zavzetost in tisto o zmoti je kmalu izzvenelo v šalo.

»Priznanje so mi dali, da bova natančni, za delo v občinskem odboru sindikata delavcev papirne, grafične, založniške in časopisno-informativne dejavnosti v občini Ljubljana Center. Sicer pa sem domala dva mandata prebila kot predsednica sindikalne organizacije OZD pri Državni založbi,« je povedala.

– Je to bila za vas dvojna zadolžitev?

»Da in ne, kajti dolžnosti sta se lepo dopolnjevali in bogatili mojo dejavnost. Če delaš samo v okvirih OZD, so tvoji pogledi mnogo ožji, ker vidiš predvsem probleme svoje organizacije, medtem ko težave drugih le megleno poznaš in nemalokrat tudi krivo presodiš, pa tudi obsodiš, če hočete. Za uspešno delo je treba biti povezan na vseh ravneh – težave potem niso manjše, a se jih da lažje premagovati.«

Pri tem je mislila na težave s papirjem, na probleme tiskarn, založnikov in vseh v panogi. V mezincu jih ima in prav je, da so jo zdaj delegirali v republiški odbor sindikata delavcev prej omenjene panoge. Tako bo svoje izkušnje prinašala naprej.

– Boste zdaj manj obremenjeni?

»Moram reči, da je bilo nekaj časa kar hudo. Moje delo je zahtevno in lansko poletje si splošno mogla privoščiti počitnica, saj so morali biti

učbeniki nared do začetka novega šolskega leta. Hkrati sem se tu srečevala z vsemi problemi, o katerih je bilo treba razpravljati na sindikatih. Delegatska dolžnost ni lahka, če jo jemlješ zagreto. Zato je prav, da so mandati kratkorocni, da tako pridejo na površje vedno novi, sveži kadri, ki še ne poznajo rutine.«

Pri tem se je razgovorila o kadrovske politiki sindikata, češ da je na tem področju pre malo storjenega. Človeka, ki se ne zna obrniti v sindikalni organizaciji, bi morali zamenjati, a navadno tam obvisi še v drugem mandatu.

»Mislim, da ljudje, zlasti pa delegati in drugi, ki kakorkoli delajo v samoupravnih organih, pre malo poznajo našo teorijo. Če študiraš Edvarda Kardelja in se poglobiš v njegovo pisanje, čisto osupel ugotoviš, da si je marsikaj drugače zamislil, kot pa se sicer dela. Moram priznati, da mi je bilo kar toplo pri srcu, ko so nam v znak priznanja podelili Kardeljevo delo 'O komuni'.«

– Kaj bi pri tem lahko storil sindikat?

»Moral bi organizirati študij za opravljane raznih funkcij. Ni nujno, da bi to bilo povezano tudi z denarjem, saj ljudje niso otroci in lahko sami preberejo knjigo, ki jo dobijo v roke.«

– Torišče uveljavljanja sindikatov je široko ...

»Lahko je bilo včasih, ko je sindikat poskrbel za kako prireditve, za počitnice in za krompir ali jabolka. Nove naloge so mnogo širše, globlje, težje in na začetku se je bilo kar težko znajti. Tu bo preteklo še veliko vode, da bo vse tako, kot smo si zamislili. Vzemimo samo nagrajevanje po delu – mislim, da smo še daleč od tega cilja, ker smo preveliki ljubitelji povprečja, ker težko prenesemo kritiko, ker samokritike skorajda ne poznamo, ker hočemo vsi enako debele kuverte in tako dalje. A vsi le ne delamo enako, tudi v šolah niso vsi enako dobri in pri usmerjenem izobraževanju nas čaka še ogromno naporov, da bo zaživel. Predvsem bo treba dati delu čast. Vse dokler ne bomo našli pravega ključa za nagrajevanje po delu, nam ne bo uspelo urediti ne delovnega časa, ne storilnosti,« se je razgovorila naša sobesednica in še naprej razpletala misli o izobraževanju, o sindikatih, o delu, ki ga ne spoštujemo tako, kot bi ga morali.

Ni kaj, Liljana Kenda nima dlake na jeziku in prav je, da takšni ljudje dobivajo priznanja. Uspeh ni v kimanju, marveč v vzajemem razpravljanju, dokazovanju in ne nezadnje v znanju.

A. A.

Niko Lukež

»Naši delavci so o vsem dobro obveščeni«

Ena od nagrajenih sindikalnih organizacij je sindikat tozda papirne konfekcije Kartonažne tovarne

»Če sem čisto iskren, menim, da v naši sindikalni organizaciji nismo storili kdovekaj posebnega, da bi za to dobili priznanje, res pa je, da vedno resno delamo, da se držimo vseh pravil in da vse storimo, kar je potrebno o pravem času,« je na vprašanje, zakaj je sindikalna organizacija tozda papirne konfekcije Kartonažne tovarne dobila srebrno priznanje občinskega sindikata, skromno in enostavno odgovoril njen predsednik Niko Lukež.

No, sindikalna organizacija te tovarne sredi mesta je prav gotovo upravičeno dobila priznanje, saj že vrsto let uspešno dela. Ena od njenih uspešnosti je tudi v tem, da so delavci dobro obveščeni o vsem, kar se dogaja v samem tozdu in tudi v ozdu.

»Mislim, da smo urejena organizacija in da se doslej nihče ni pritožil, da nič ne ve, kaj se dogaja v tovarni. Po oddelkih imamo skupine delavcev, ki jih imenujemo samoupravne skupine, od katerih ima vsaka svojega zastopnika v izvršilnem odboru sindikalne organizacije. To je utečena koordinacija med samo bazo in izvršilnim odborom. Tako prihajajo predlogi neposredno iz proizvodnje v odbor pa potem v obravnavo nazaj,« je razlagal mladi predsednik, ki to dolžnost opravlja že drugi mandat.

– Ali po vsem tem lahko rečete, da je sindikat čutili povsod?

»Mislim, da bi vam lahko to potrdil vsak delavec v tovarni. Sam se udeležujem mnogih, za domače že premožnih sestankov,« je bil nekoliko osebno, »in o tem potem obveščam člane sa-

moupravnih skupin, le-ti pa jih prinašajo naprej.

Tudi pri sprejemanju samoupravnih aktov ne manjka predstavnikov sindikalne organizacije, da ne govorim posebej o referendumskih bodisi v tozdu, ozdu ali zunaj tovarniških zidov – ki se jih venomer udeležijo čez osemdeset odstotkov delavcev.«

– Najbrž pa sindikat ni pozabil še na klasične naloge sindikata, če jih lahko tako imenujem ...

»Verjetno mislite na organiziranje kulturnih prireditev in postavljanje

počitniških prikolic. Seveda je to že tako utečeno, da je postalo samoumevno.«

– Kako je z nagrajevanjem po delu?

»No, tu je bilo že marsikaj storjenega, vendar bo po vsej verjetnosti treba napraviti še kak korak naprej, da bo delo zares osnovno merilo za nagrajevanje. Naše delavke v neposredni proizvodnji imajo dokaj dobre osebne dohode in se posebej ne pritožujejo. Močno so se že približale administrativnim delavkam, vendar to po mojem mnenju še ni tako urejeno, kot bi moralo biti. Seveda pa nagrajevanje ni samo naloga sindikalne organizacije, marveč naloga vseh.«

– Beležite kake težave zadnje čase?

»Otepamo se s pomanjkanjem stanovanj za delavce, a to so splošno znane težave. Dokaj uspešno se lotevamo socialnih problemov. Ni nam prizaneseno pri surovinah, a za zdaj še kar plujemo in vse kaže, da bomo prodrli tudi na tuji trg,« je na hitro naštel Niko Lukež in pohitel v delavnico, saj dela kot vzdrževalec električnih naprav.

A. A.